

Ervaring

Kerst met buitenkerkelijken

Henriëtte Boersma-de Vries

Feest in december, kerstlichtjestocht in Amersfoort:

'Mama, ik wist helemaal niet dat Kerst over een Kindje ging...'

Anno 2005 is het een uitdaging om als kerk in je eigen omgeving iets te organiseren rond het kerstevangelie. Iets dat niet veel kost, niet veel (vergader)tijd vraagt en toch een feest is, zowel voor jong als oud. Voor mensen in én buiten de kerk? Het lijkt haast te veel gevraagd...

Dicht bij het kerkgebouw de Lichtkring in Amersfoort is een park met een boerderij en een klein bos. Vorig jaar op een zaterdagmiddag was het bos feeëriek verlicht met bijna 1000 jampotlichtjes.

Om 15.30 uur stond er al een grote groep mensen te wachten. Waarop?

Om 16.00 uur mochten ze langs de trommelaars en meldden zich via de Romeinse soldaten bij de inschrijvingstafel. De Romeinen vertelden wat de bedoeling was: immers in het 'jaar nul' had keizer Augustus het bevel gegeven dat iedereen zich moest laten inschrijven. Hierdoor waren Jozef en Maria op weg gegaan van Nazaret naar Betlehem waar de Heer Jezus werd geboren. Na de inschrijving kwam men bij de herders. Kleumend rond het vuur vertelden dezen over wat er gebeurd was: 's nachts hadden ze engelenkoren gehoord en gezien. Aangespoord door de engelen waren ze op weg gegaan naar de stal. Nog onder de indruk, gaven ze die aansporing door aan de wandelaars. Onderweg daar naartoe kwamen die op een prachtig verlicht pad een eenzame fluitist tegen die op de panfluit kerstliederen speelde.

Een stukje verderop, bij een omgevallen boom, zong een koortje allerlei kerstliederen.

Wandelaars bleven staan en zongen ook spontaan een lied mee.

Verderop bij de herberg werd er geveegd en geredderd: het was er erg druk geweest, zó druk dat er geen plaats meer vrij was geweest. De verteller verhaalde dat ook Jozef en Maria geweigerd waren in de herberg, ook al was Maria zwanger. Zo kwam het dat de Redder van de wereld, het kindje Jezus, geboren werd in een stal.

Inmiddels werd het steeds donkerder in het bos en het effect van de honderden waxinelichtjes steeds groter...

Bij het licht van een lantaarn diende een gedichtenlezer zich aan: wilden de wandelaars ook een gedicht horen? Nieuwsgierig bleven de wandelaars staan en hoorden dat het kerstverhaal niet ophoudt bij Christus' geboorte, maar dat we nu zijn tweede komst verwachten in de wereld.

Na opnieuw een stukje bos hoorden we in de verte tromgeroffel. We liepen langzamerhand op het geluid af. Maar voordat we bij de trommels aankwamen, stonden daar op een hoek de drie Wijzen uit het Oosten: ze deelden van hun rijkdom uit. De chocolademunten vonden gretig aftrek bij de kinderen. Vol vuur vertelden de rijk uitgedoste mannen hoe ze een ster hadden gezien en op weg gegaan waren om de koning te zoeken die geboren was. Ze wezen op de ster die in de bomen hing en spoorden de wandelaars aan ook de Heer Jezus te zoeken in hun leven.

Langs de middeleeuwse boerderij lopend kwam je op het erf. De stal was te herkennen aan de ster boven de deur. Daar stond ook de vertelster. Zij vroeg aan de wandelaars: 'Weten jullie wie het Kind is dat geboren is met Kerst?' Ze knoopte hierover een gesprekje aan met de bezoekers.

Steeds mocht een groepje mensen naar binnen. Soms werd ook de wachttijd opgevuld door de kinderen een liedje te laten zingen of het verhaal van de geboorte van de Heer Jezus te vertellen. Eenmaal in de stal zagen de mensen een kribbe. Onder een afdak werden beschuiten gesmeerd met blauwe muisjes. Geboortekaartjes met uitnodigingen voor andere kerstactiviteiten in 'De Lichtkring' werden uitgedeeld.

Ook was er gelegenheid om met elkaar rond een vuurkorf te zingen of na te praten over wat er gezien en gehoord was tijdens de wandeling. Verder werd er materiaal uitgedeeld waarin nog breder werd ingegaan op de betekenis van Kerst. Ook van dat laatste werd volop gebruik gemaakt.

Omdat gerekend was op ongeveer honderd bezoekers, bleek al snel dat de glühwein en chocolademelk niet voldoende waren. Ook het aantal beschuiten moest haastig aangevuld worden.

Aan het einde van de dag maakten we de balans op:

- Tussen de 800 en 1000 bezoekers.
- We werden gezegend met droog weer tijdens de tocht.
- We hoorden veel positieve reacties. (Zo waren er zelfs mensen die twee keer de route liepen!)

PS: En hoe ging het met de jampotjes? Helaas bleek het niet haalbaar om die nogmaals te gebruiken: intussen zijn ze alle duizend verdwenen in de glasbak... Ook hierbij maakten vele handen licht werk. Maar: de volgende zondagmiddag stond er alweer een tasje met twintig potjes in de hal van de kerk: een vergissing of een nieuw begin?